

И още не дошълъ на себе си отъ това, съвсѣмъ случайно, откритие, надойдоха дѣца. Едно отъ тѣхъ се изправи при стълба, прилѣпи ухо до него и се заслуша . . .

— Дѣца! — елате, елате да чуйте какъ хубаво пѣе телеграфния стълбъ! — Тѣй хубаво, като голѣмата камбана на черквата.

И дѣтето се помжчи да подражава на чутия звукъ.

— Знаете ли що? — извика едно момче. — Да изпѣемъ нѣщо, нѣкоя отъ ония пѣснички, които учихме тия дни, а дървото ще ни приглася съ дебелия си хубавъ басъ.

И дѣцата обиколиха дървото, прилѣпиха тамъ уши и викнаха. Излѣзе чудесно.

Тѣ плѣскаха ржцѣ и пѣеха пакъ, и дървото имъ пригласѣше съ своя хубавъ черковенъ звукъ. Радостта имъ нѣмаше край. Ала най-голѣма бѣше радостта на телеграфния стълбъ, защото можеше да пѣе, макаръ, че не стана цигулка.

И изправенъ прѣдъ лѣсничейството — той пѣе и се вслушва въ своята пѣсенъ — звучна и свободна . . . Ако искате да го чуете — идете тамъ, въ края на селото, прѣдъ хубавата кжца на лѣсничейството, изправете се прѣдъ стълба №92, S. 10 — това е то. Ако искате да го зарадвате — допрете си ухото о гладката му повърхнина, или го послушайте отдалечъ и похвалете неговата хубава пѣсенъ, защото той много обича това. И той заслужва похвали, зеръ, — то не е обикновенъ телеграфенъ стълбъ, не — нели го знаете вече отъ разказа?

Ето и самъ Докторъ Гарванъ му каза вчера: